

FOAIE PAROHIALĂ APRILIE 2021

tel.0214136570; e-mail: pr.mihai.martinas@hotmail.com; www.catholicamd.ro

Sfânta Împărtășanie, calea desăvârșirii creștine

Sfânta Împărtășanie este mijlocul cel mai trebuincios pentru a ajunge la desăvârșire. Botezul este cel dintâi sacrament, care dă începutul vieții noastre sufletești; celelalte sacramente nu fac altceva decât să desăvârșească această viață a harului, adică să mărească harul primit. **Prin Sfânta Împărtășanie, omul se unește cel mai mult cu Dumnezeu.**

Isus a spus: „*Cine mănâncă trupul meu și bea sângele meu rămâne în mine și eu în el*” (Ioan 6, 56). Așadar, precum la Prefacere, pâinea și vinul se schimbă în trupul și sângele lui Cristos, tot așa și **acela care se împărtășește se schimbă cu totul și capătă unele**

însușiri suprafirești. Precum mănecarea ne schimbă pe nevăzute trupul, tot așa și Sfânta Împărtășanie ne schimbă sufletul.

Dionisie Areopagitul spune că **Împărtășania este ca focul: mai întâi ne încălzește sufletul cu focul dragostei, apoi înlătură defectele care o împiedică, adică păcatele lesne iertătoare, și apoi ne aprinde, schimbându-ne cu totul, adică în dragoste.**

Sfântul Ioan de Capistran spune că Sfânta Împărtășanie ne schimbă și ne face oarecum alți dumnezei uniți prin dragoste. Precum două bucăți de ceață topite la un loc nu se mai deosebesc una de cealaltă, la fel și noi, prin Sfânta

Împărtășanie devenim într-un fel una cu Isus Cristos.

Însemnătatea Sfintei Împărtășanii

Așa cum mâncarea îndepărtează moartea trupului, tot așa și Sfânta Împărtășanie hrănește viața sufletului, ținându-ne departe de păcatul de moarte. Apoi, mâncarea nu numai că hrănește trupul, dar îl întărește și îl ferește de diferite boli; tot la fel Sfânta Împărtășanie ne apără nu numai de păcatul de moarte, dar și de păcatul lesne-iertător.

Sfântul Bernard le spunea fraților săi, călugări: „*Dacă simțiți că după Sfânta Împărtășanie nu mai arde focul patimilor, aceasta se datorează Sfintei Împărtășanii, care e în stare să stingă toate patimile, numai să o facem des și bine*”. Sfânta Împărtășanie ne păzește, așadar, de patimi și de diavol; **precum un călător asudat și obosit de drumul lung și greu se răcorește la un izvor, tot așa și noi ne răcorim focul patimilor la Sfânta Împărtășanie.**

Trupul nostru, prin muncă, își pierde puterile și dacă nu îl hrănim, moare. La fel și viața sufletului: prin atâtea ocupații zilnice slăbește și dacă nu este întreținută și întărită de Sfânta Împărtășanie, se îmbolnăvește și moare.

Atunci când cineva primește Sfânta Împărtășanie, sufletul poate simți o bucurie lăuntrică, o plăcere suprafirească. Sfântul Ciprian spunea

că după cum omul, prin mâncare se satură și simte o anumită plăcere, tot așa sunt unii care după ce primesc Sfânta Împărtășanie simt o oarecare plăcere suprafirească; totodată, însă, simt și un dezgust de orice alipire lumească. Este de știut că nu toți primesc aceste daruri, ele sunt oferite de Domnul cui vrea și când vrea El.

Pregătirea pentru primirea Sfintei Împărtășanii

Dacă unii credincioși merg des să se împărtășească, de ce roadele sunt totuși uneori slabe? Sacramentele sunt eficace prin însuși faptul că acțiunea sacramentală este îndeplinită (*ex opere operato*), deoarece Cristos acționează în ele și comunică harul pe care ele îl semnifică, independent de sfințenia personală a celebratului. Cu toate acestea, **roadele sacramentelor depind de dispozițiile celui care le primește** (*ex opere operantis*), **de dispoziția interioară, de dorința fierbinte, de iubirea sinceră de a-l primi pe Isus în Sfânta Împărtășanie.**

Folosul Sfintei Împărtășanii depinde de pregătirea noastră și de aceea **trebuie să ne pregătim bine pentru primirea trupului tainic al lui Cristos**, care este izvorul harului, împodobindu-ne cât mai bine sufletul.

1. Pregătirea îndepărtată este prima pregătire pentru primirea Sfintei

De la Prima Sfântă Împărtășanie, amintirea cea mai frumoasă este întâlnirea mea cu Isus: eram convins că El vine în inima mea și împreună cu El Dumnezeu însuși vine să locuiască în mine. Atunci am înțeles că începea o nouă etapă a vieții mele. De asemenea, îmi amintesc de promisiunea pe care i-am făcut-o lui Isus: „Aș vrea să fiu mereu cu tine!” Și l-am rugat astfel: „Dar, te rog, mai ales să fi Tu cu mine!”

(Papa Benedict al XVI-lea)

Împărtășanii, care **constă în a îndepărta din suflet păcatul de moarte**. Sfântul Apostol Paul îi avertizează pe corinteni: „*Astfel, cine mănâncă pâinea și bea potirul Domnului în mod nevrednic va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului. De aceea, omul să se cerceteze și astfel să mănânce din pâine și să bea din potir. Căci cine mănâncă și bea nesocotind trupul, își mănâncă și își bea propria condamnare*” (1Corinteni 11, 27-29). Trebuie să avem grijă să ne apropiem cât mai curăți, chiar și fără păcate lesne-iertătoare, deoarece Isus a spălat picioarele apostolilor, semn că voia ca în ei să nu rămână nici cea mai mică pată.

În această Ostie
mică își găsesc
rezolvarea toate
problemele
lumii!

Sf. Ioan Paul al II-lea

2. Pregătirea apropiată se referă la evlavia și râvna pe care trebuie să le aibă cineva pentru a primi cum se cuvine Sfânta Împărtășanie. Înainte de a ne împărtăși trebuie să trezim în sufletul nostru sentimente de **credință vie, smerenie adâncă și dorință mare**.

În primul rând, trebuie să ne dăm seama pe cine primim, apoi să deșteptăm în sufletul nostru **o credință vie**; înainte de a ne împărtăși putem repeta în gând

aceste cuvine sau altele asemănătoare: „*Cred, Doamne! Vino în ajutorul necredinței mele!*” (Marcu 9, 24).

În al doilea rând, trebuie să deșteptăm în sufletul nostru **o smerenie adâncă**, gândindu-ne că se coboară pe altar Isus cu toată curtea cerească, care vede abisul păcatelor noastre; înainte de a ne împărtăși putem repeta în gând aceste cuvinte sau altele asemănătoare: „*Doamne Dumnezeule, îndură-te de mine, păcătosul!*” (Luca 18, 13).

În al treilea rând, trebuie să avem o **dorință mare** după Sfânta Împărtășanie. Sfântul Augustin spunea că cu cât cineva se apropie de mai mare dorință de Sfânta Împărtășanie, cu atât va primi mai multe daruri, pentru că Isus umple de bunătați sufletele flămânde. Înainte de a ne împărtăși putem repeta în gând aceste cuvinte sau altele asemănătoare: „*Isuse, pentru tine vreau să trăiesc! Isuse, pentru tine vreau să mor! Isuse, al tău vreau să fiu în viață și la moarte*”.

3. De fapt, pentru un creștin care îl iubește cu adevărat pe Isus, pe lângă pregătirea îndepărtată și cea apropiată, ar trebui să existe o **pregătire continuă, adică în orice moment din zi și din noapte el să fie gata să-l primească pe Isus Cristos în inima sa în mod sacramental**. „*Iată, eu stau la ușă și îi bat! Dacă cineva ascultă glasul meu și mi deschide ușa, voi intra la el și voi sta la masă cu el și el cu mine*” (Apocalips 3, 20).

Alte moduri de a ne pregăti pentru primirea Sfintei Împărtășanii sunt: să ne gândim la Patima Mântuitorului; să ne închipuim că suntem pe Calvar la picioarele crucii; să ne exercităm cele trei virtuți teologale; să ne rugăm către toți sfinții; să ne gândim că-l primim cu iubirea cea mai mare; să medităm la rănilor lui Isus.

Mulțumirea

După primirea Sfintei Împărtășanii urmează mulțumirea. Așa cum după masă te întreții cu mesenii, la fel trebuie să facem și noi cu Isus: trebuie să stăm de vorbă cu El, exercitându-ne în acte de mulțumire, iubire și slavă și cerându-i harurile de care avem nevoie.

Să nu-l lăsăm niciodată singur, ci să ne purtăm în toate cu cel mai mare respect, gândindu-ne că El este în noi și să ne lăsăm cu totul în mâinile Lui. **Cât timp rămâne Isus cu noi după ce ne împărtășim? Atât timp cât dorim noi să rămână!**

Primirea deasă a Sfintei Împărtășanii

Cei care se împărtășesc des sau chiar zilnic obțin un mare folos din aceasta. Obiceiul de a se împărtăși zilnic este de pe timpul apostolilor, ne spune Sfântul Ambroziu de Milano, și cine spune că nu este vrednic să se împărtășească zilnic nu e vrednic nici după un an, căci mai bine se va împărtăși cel ce se exercită zilnic, deoarece Sfânta Împărtășanie este pâinea cea de toate zilele. **Cât de mult bine aduce împărtășania zilnică se poate vedea și din faptul că la început, când creștinii se împărtășeau zilnic, virtuțile erau practicate mai bine, lucru pe care astăzi nu prea îl putem vedea.** Împărtășania, unindu-

ne cu Cristos, ne ajută să practicăm virtuțile lui Cristos și să devenim tot mai asemănători cu Dânsul.

Va spune cineva: „cu cât cineva se împrietenește mai mult cu cineva, cu atât îi scade respectul față de acea persoană. Aceasta nu este adevărat cu privire la Dumnezeu, pentru că, cu cât îl vom cunoaște mai mult, cu atât îl vom iubi mai mult”. Avem exemplul cu femeia samariteană din Evanghelia Sfântului Ioan. Astfel, mai întâi, samariteana îl numește pe Isus evreu; după ce mai discută cu El, îl numește Domn; apoi, Proroc și, în sfârșit, îl recunoaște ca Mesia.

Nu este de vină Sf. Împărtășanie și primirea ei deasă dacă unii nu obțin niciun folos, pentru că **folosul depinde de felul în care ne pregătim pentru Sfânta Împărtășanie.** Unii nu trag niciun folos pentru că săvârșesc de bună voie păcate lesne-iertătoare sau chiar de moarte, fără hotărârea de a se îndrepta.

Urmările Sfintei Împărtășanii bine făcute se văd cu timpul, așa cum se întâmplă și cu urmările mâncării. Dacă cineva, cu toate că se împărtășește des, rămâne ca mai înainte, adică nu face nicio înaintare, nu trebuie să se descurajeze, deoarece, dacă a rămas la fel ca înainte și nu a devenit mai rău, aceasta se datorează Sfintei Împărtășanii primite des, care îl păstrează în viața suprafirească.

Pr. paroh Mihai Mărtinaș

Pentru a înțelege ce a voit să spună Isus prin cuvintele: „Eu sunt pâinea vieții?” (In 6,35), trebuie să înțelegem ce înseamnă pâine. În zilele noastre, hrana este variată, diversificată, iar noi avem posibilitatea să alegem între un fel de mâncare și altul. În vechime, pâinea era hrana principală, ea cuprindea tot ceea ce-și dorea omul mai bun. Cu alte cuvinte, pâinea este o sinteză a tuturor tipurilor de hrană. Când Isus spune că este pâine vieții înseamnă că El este tot ceea ce ne ține în viața spirituală, ceea ce hrănește sufletul nostru.

(Papa Benedict al XVI-lea)